

MARIUS MIHALCA

Poveste
în
Zodia Cancerului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALCA, MARIUS
Poveste în Zodia Cancerului / Marius Mihalca. -
București : Smart Publishing, 2018
ISBN 978-606-8956-59-6

821.135.1

Copyright © 2018 Marius Mihalca
Toate drepturile rezervate.

Copyright © 2018 Smart Publishing

Ilustrație coperte: Cristina Petre

Redactor: Delia Petrescu

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-59-6

București 2018

Cuprins

PARTEA I

Prolog	Când știi că trebuie să renunți?.....	11
Capitolul 1	Pătrățica roșie.....	15
Capitolul 2	DT.....	25
Capitolul 3	Thomas.....	38
Capitolul 4	Prima întâlnire	45
Capitolul 5	A doua întâlnire	54
Capitolul 6	Prostituție	60
Capitolul 7	Întâmplări	71
Capitolul 8	Liftul	82
Capitolul 9	DT e Femeie	98
Capitolul 10	Iubitul	102
Capitolul 11	Sinucigașul.....	109
Capitolul 12	Eu vs. Bărbosu'	124
Capitolul 13	Cu rolele.....	128
Capitolul 14	Zambile pentru DT	138
Capitolul 15	Ieșirea la Cheia.....	144
Capitolul 16	Cioara.....	155

Capitolul 17	Jasmine.....	162
Capitolul 18	Te iubesc	176
Capitolul 19	Prima încercare de a face dragoste.....	180

PARTEA A II-A

Capitolul 20	Filozofie de dragoste.....	191
Capitolul 21	Agravarea bolii.....	197
Capitolul 22	5 iulie.....	202
Capitolul 23	Două săptămâni.....	212
Capitolul 24	Momentul leșinului	218
Capitolul 25	Răzbunare.....	229
Capitolul 26	Final de drum.....	233
Epilog	Repar becuri. Suflete, nu pot.....	241

Mulțumesc tuturor femeilor care m-au durut.

Fără durere nu există dezvoltare.

Fără suferință nu aş fi ajuns aici.

cu apă. Mă pregăteam să fug, când mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus: „Tu te-ai gândit că poate sticluța aia nu este pentru tine?“.

Nu e pentru mine? Cum să nu fie pentru mine? Ce idee ridicolă! E pentru cel care muncește cel mai mult ca să o obțină, iar eu, dintotdeauna, am muncit mult. Ce putea să spună și prietenul meu! S-o fi supărat că i-am cerut bani.

Ajung din nou în fața tonomatului. Îmi simțeam buzunarele doldora de fise, încât îmi era teamă să nu îmi cadă pantalonii sub greutatea lor. Am băgat adânc mâna în buzunar, în încercarea de a scoate fisa norocoasă. Priveam când fisa care strălucea în podul palmei, când sticluța care rămânea ascunsă în locușorul ei. Nu mă puteam mișca. Nu reușeam să îmi conving mâna să introducă fisa. Știam ce se întâmplă, dar refuzam să accept. Nu-mi mai era sete. Iar, când nu îți este sete, și apa celui mai interesant tonomat este doar... o sticlă cu apă. Timpul este un panaceu, iar sticluța de apă, poate, chiar nu era pentru mine.

CAPITOLUL 1

Pătrățica roșie

Mă învârt în lumea informaticii de mulți ani. De la 14 ani, mai exact de când am intrat la liceul de informatică. Pe vremea aia, „internet“ era un termen pe care, chiar dacă îl rosteam, nu știam exact ce înseamnă. Nu îl simțisem. Mi-am continuat studiile tot în domeniul IT, iar pe parcursul facultății am pornit o firmă de software, împreună cu niște prieteni, firmă care este activă și astăzi. Mediul virtual îmi este foarte familiar. A scris un mail îmi este mai la îndemână decât a scrie o scrisoare. Cu timpul, am ajuns să nu mai fac diferențe între mediul virtual și cel real. În fond, întreaga viață este o sumă de experiențe și nu contează cine sau ce anume le mijločește.

De fiecare dată când m-am simțit singur (și am avut o mulțime de astfel de ocazii), mi-am găsit alinarea online. Nu mă înțelege greșit. Sunt un tip sociabil, cu bune abilități de comunicare, iar unii dintre prietenii apropiati îmi spun că aş fi chiar și amuzant. Sunt însă momente în viață când parcă ai prea mult timp liber. Mai mult decât ai avea nevoie. Suficient de mult încât să îți dai seama că îți lipsește ceva sau cineva, să realizezi că simți o durere fizică într-o anumită parte a corpului, în cazul meu, în partea superioară a stomacului, și să știi sigur că

context, un zgromot de fond, cu potențial captivant, din când în când, este o soluție de eschivă. Pe vremea aia aveam și eu nevoie să îmi ascund durerile și tot de TV mă foloseam. Puteam urmări emisiunile preferate și, în același timp, să naveghez pe net.

Vocabularul meu conține o serie de termeni care nu respectă nici normele limbii engleze, nici pe cei ai limbii române. Sintagme precum: „pe net“, „online“, „postare“ etc. fac parte din vocabularul meu incorrect și nu am nici cea mai mică intenție de mă îndrepta. La această listă se mai adaugă una, aceea a cuvintelor românești cu a căror fonetică nu reușesc să mă împac. Unele cuvinte le pronunț în felul meu, prin adăugarea sau înlăturarea unei litere, pe altele le folosesc în afara sensului lor, pentru simplul motiv că mie mi se pare că pot avea și această conotație. Dacă pentru primul set de licențe gramaticale o explicație ar putea fi faptul că îmi petrec 60% din timp scriind și vorbind în engleză, pentru al doilea, nu am nicio justificare.

Îmi plac oamenii. Îmi plac oamenii noi, îmi plac oamenii necunoscuți, îmi plac oamenii cu secrete. Nu îmi amintesc ca cineva să mă fi dezamăgit vreodată, iar, dacă s-a întâmplat, am trecut peste fără a dramatiza situația. Îmi place să privesc oamenii de la distanță, din anonimat. Nu am vreun fetiș care să mă împingă să vreau să intru în intimitatea lor, ci mă rezum la a-i privi de la geamul biroului meu, din mașină, din tren sau din metrou. De multe ori, în timpul ședințelor lungi, căci la noi o ședință poate dura și 7-8 ore, mă ridic în picioare, merg la ferestre, mă sprijin într-o rână de marginea tocului și privesc pe geam. Stau acolo zeci de minute și îmi ascult colegii enunțând probleme și propunând soluții și, în paralel, privesc oamenii de pe trotuarul de vizavi. Mă uit să văd cum sunt îmbrăcați, cum pășesc, cum interacționează între ei și încerc să îmi închipui ce fel de oameni sunt, cum le este ziua și care este stadiul lor de fericire. Ca să fac jocul și mai interesant, mă hazardez în

presupunerি și încerc să intuiesc pe unde vor traversa strada, dacă vor sări peste următoarea bală, o vor ocoli sau vor păsi direct și orice altă decizie pe care acei oameni sunt pe punctul de a o lua cât timp sunt în raza mea vizuală. Poate are să îi se pară ciudat, dar procentul meu de anticipare al acestor acțiuni este unul ridicat. Nu îmi dau seama dacă asta se întâmplă datării exercițiului îndelungat, al logicii de bun simț sau pentru că sunt înzestrat cu o capacitate ieșită din comun.

Când nu mă aflu în vecinătatea unei ferestre, folosesc calculatorul pe post de fereastră către întreaga lume. Întru online și încep să dau clic la nimereală pe profilurile oamenilor, încercând să îmi închipui ce era în mintea și în sufletul lor atunci când au făcut fotografiile pe care le-au utilizat în crearea contului.

Într-o seară, am dat peste un profil interesant. Era al unei domnișoare de 26 de ani, pe nume Zenovia. Accesul era restricționat doar la lista de prieteni, dar poza de profil anunța o persoană interesantă. O femeie Tânără, atletică, ce făcea jogging cărând un cățel alb, de talie mică, într-un „port-bebe“ – aş fi spus –, dar, cum în el stătea atârnat un câine, probabil, cea mai potrivită denumire ar fi „port-cățel“. Din prima clipă, mi s-a activat un semn de întrebare. Profilul avea o singură fotografie. Experiența dobândită în zecile de conversații îmi spunea că profilurile cu o singură fotografie sau cu mai multe, dar care conțin altceva decât imaginea posesorului (de exemplu: peisaje sau poze artistice) ascund lucruri ciudate. În mareala lor majoritate, oamenii care nu se rușinează de propria lor înfățișare fizică nu au o problemă în a afișa acest lucru. Totuși, curiozitatea de a afla mai multe m-a împins să îi dau un friendrequest. Mai mult de atât, i-am trimis și un mesaj. Așa e terenul meu. Aici excelez. și nu pentru că aş fi un urmaș pe linie directă al lui Demostene, ci pentru că mă duce mintea și pot empatiza ușor cu oricine. Un defect al bărbătașilor, des întâlnit, este că se precipită

în astfel de momente. Nu au răbdare, nu au tact. Chiar dacă ești în fața unui calculator, te uiți la meci, bei o bere și te scobești în nas cu aceeași mâna cu care mânânci popcornul, nu înseamnă că regulile conversației sunt altele. Genul de abordare total eronată, dar uzitată de un număr mare de bărbați este următoarea: „Bună, păpușă. Când te scot la o cafea?“. Textul asta sau cele similare sunt o insultă pentru femeile inteligente. Cum am spus, ele nu sunt aici pentru a fi agățate, deși știm că, în realitate, chiar pentru asta sunt. Ei bine, sunt, dar sunt pentru a fi cucerite, iar asta doar la capătul unui drum lung și dificil. Echivalentul abordării de mai sus, în lumea reală, ar fi ca și cum te duci la prima întâlnire și, în drum spre restaurant, cu ea la braț, te oprești la un nonstop să îți cumperi prezervative.

Secretul meu este foarte simplu. E atât de simplu, încât sunt convins că este utilizat de multă lume. Dacă te interesează profilul, te oprești puțin și studiezi fotografiile, postările, blogul, descrierea de profil, ocupația, școala etc. Cam tot ce apare pe profil. La sfârșit, te întrebai ce îți-a stârnit curiozitatea mai mult și unde simți nevoia de detalii suplimentare. În acest moment este deja simplu să concepi un text care, în mod obligatoriu, trebuie să conțină: o exprimare politicoasă, corectă din punct de vedere grammatical, o formulă de salut, la început, și una, la încheierea mesajului, iar conținutul trebuie să indice faptul că ai studiat profilul. O lași moale cu complimentele, chiar dacă e casual și, dacă vrei să ai răspuns, e obligatoriu să îl termini cu o întrebare deschisă. Am uitat să spun că îți trebuie un dram de noroc, astfel încât mesajul tău să ajungă la timpul potrivit. Dacă nu ai timpul de partea ta, nu ai nicio șansă, iar cu toții știm că *timing is a bitch*. Un profil personal îngrijit și, aş spune, să nu arăți ca dracu' – este necesar pentru a reuși.

De la *You've got e-mail* – un film din 1998, cu Meg Ryan și Tom Hanks, și până astăzi, tehnologia a evoluat fantastic. Practic,

astăzi, povestea lui Kathleen Kelly și a lui Joe Fox nu ar fi existat sau s-ar fi consumat foarte repede, asemenea unui chibrit aprins. Ei trimiteau un e-mail și așteptau până a doua zi răspunsul. Uneori, acesta nu venea decât după două-trei zile. Câte proiecții face creierul într-un interval atât de lung! Si cât de important este ce pui în acel mesaj, dat fiind timpul de răspuns! Astă este romanticismul. Romanticism pe care astăzi îl pierdem cu aplicații de tip Messenger sau WhatsApp, prin intermediul căror comunicarea a devenit instantanee. Oameni și-au pierdut răbdarea și vor rezultate rapide în toate domeniile, inclusiv în dragoste. Ori o dragoste construită rapid are toate şansele să se năruiască cu aceeași viteză. Îmi permit să emit o teoremă: iubirea se năruie cu o viteză direct proporțională cu cea cu care a fost construită.

Nu pentru că sunt romantic, ci pentru că nu am avut încotro, dar tot prin mesaje am fost nevoie să o contactez pe Zenovia. Pe bază rețetei de mai sus, am decis că cel mai bine este să pun sub semnul întrebării chiar profilul ei. Sigur se va simți lezată și obligată astfel să mă corecteze. Îmi încordez degetele și scriu:

„Zenovia e chiar numele tău? Poza de profil nu pare reală!“
(Firește că întâi adresasem o formă de salut, căci, dacă nici eu nu respect regulile, atunci, cine?)

„Da, Zenovia mă cheamă“ – îmi veni mesajul după câteva minute. Cam laconic răspunsul, dar să privim partea bună: este reală, a răspuns! Gândesc: *Ești în cărți, amice! Încă nu îți-ai ieșit din mâna*.

„Bună, Zenovia! Mă bucur să te cunosc. Dacă îți scriu, îmi faci favoarea de a și răspunde? Astă avea să fie următorul meu mesaj. Calm, politic și tot timpul terminat cu o întrebare pentru a stimula conversația.“

Se poate întâmpla să acționezi ca la carte și tot să nu primești un răspuns. Astă am pătit și eu în seara respectivă. Poate astă

Res e una din diferențele față de o întâlnire tradițională. Prin tradițională, mă refer la o întâlnire față în față. De la o astfel de întâlnire nu poate să îți dispară interlocutorul într-o secundă. Poate găsi o scuză dacă nu te place și să se retragă după 15 minute, pentru că prietena ei tocmai a intrat în depresie sau tocmai a fătat pisica, dar nu poate să dispară pur și simplu. Pe net, asta nu numai că se poate întâmpla, dar este chiar foarte probabil. Exact asta am pătit și eu. Al doilea răspuns nu a mai venit. În disperare de cauză, pentru că toți intram în panică mai devreme sau mai târziu, pregătesc un nou mesaj, de data asta fix în linia strategiei descrise de mine mai devreme. Mesajul sună cam așa: „Aparent, nu. Ok. Dacă vrei să nu îți mai scriu, poți să îmi spui. Super drăguț câinele din fotografia de profil. Am avut și eu câine și tot de talie mică. Aveam un mod foarte neobișnuit de a călători cu el. Îl plasam între mânerele genții de voiaj, iar el era foarte fericit să aștepte acolo până când ajungeam la destinație. Oamenii însă mă priveau ciudat. Tu cu ce te ocupi?“.

Ai să spui: „Vai, dar ce mesaj jalnic! Eu una nu aş fi răspuns în ruptul capului unui astfel de mesaj“. Nu ştii ce să spun. Depinde de gradul de disperare. Şi, în plus, nu trebuie să fii olimpic, pentru a avea succes. Cei mai mulți dintre noi trăim în mediocritate și asta nu pare să ne supere. Uneori, după câteva pahare în plus, ajungem să dăm drumul frustrărilor și nemulțumirilor, dar, în rest, le reprimăm cu voioșie și ne vedem de treabă liniștiți. Nu mă simt capabil să dau cursuri de socializare online, dar pot spune totuși că am strecurat-o intelligent pe asta cu câinele. Deja aveam puncte în comun. Cui nu i-ar plăcea un tip care are sau a avut un câine? El poate fi depășit în punctaj doar de un tip care crește singur un copil. De fapt, punctajul crește direct proporțional cu numărul copiilor aflați în grija directă a bărbatului respectiv. Dar eu chiar am avut câine și l-am iubit imens. Şi chiar era de talie mică, iar

în timpul călătoriilor cu trenul, căci pe vremea aia nu aveam mașină, câinele chiar stătea pe geantă de voiaj, între cele două mânere. După moartea lui, am fost destul de devastat și golul din suflet nu a mai fost umplut mulți ani, până într-o zi când o fetiță de câțiva anișori, un copil care nu era al meu, a ales să mă iubească.

Noaptea a trecut fără ca eu să mai primesc vreun mesaj. Nu îmi mai amintesc exact ce am simțit, dar cred că eram oarecum mulțumit. Reușisem să stabilesc un contact. Nu era prima dată când izbândeam, deci nu aveam motiv de sărbătoare. Dimineața când am ajuns la birou, ochii au început să îmi zâmbească. Mă simteam precum Joe Fox. Rămânea să văd cât de Kathleen urma să fie interlocutoarea mea. După cum spuneam, aveam un mesaj.

„Bună dimineață! Îmi cer scuze pentru aseară, dar încă lucram la ceva. Lucrez în domeniul relațiilor internaționale.“

Începusem ziua cu dreptul. Pentru mine, la momentul respectiv, mesajul astăzi era ca și cum aş fi făcut o vânzare și eram cu un pas mai aproape de obiectivul de vânzări. Un singur lucru mă putea bucura mai tare. Dacă mesajul ei ar fi conținut și o întrebare deschisă. Asta ar fi arătat un oarecare interes pentru mine. Dacă aş fi putut fi obiectiv, aş fi spus că încă sunt la stadiul de răspuns din politețe.

* * *

Pentru o vreme, am și crezut asta. În zilele următoare am tot trimis mesaje: unul dimineață și unul seara. Nu am primit niciun răspuns. În funcție de ce îi scriam, s-a mai întâmplat să primesc câte un răspuns redus la unul, maxim două cuvinte. Timp de vreo două, trei săptămâni am tot încercat să o contactez atât pe chat, cât și prin intermediul mesajelor, dar fără

vreun rezultat. La un moment dat, am făcut o pauză de o săptămână ca să pot reveni ulterior cu mesaje de genul: „Nu ne-am mai auzit de mult. Cum îți merge? Ești ok?“.

* * *

De fiecare dată când primești un mesaj, interfața grafica a site-ului îți afișează o pătrătică roșie și numărul de mesaje necitite. Dacă primește mesaje pe chat, atunci când ești online îți afișează tot o pătrătică roșie, de data asta în partea de jos a ecranului. Astea fiind spuse, îți poți imagina că, de fiecare dată când intra online, cele două pătrătele roșii se aprindeau și începeau să clipească. Și, după cum știam deja, probabil, nu eram singurul care încerca să o contacteze, asta ducând la și mai multe pătrătele roșii. Insistențele mele de a încerca să o contactez au dat roade abia după câteva săptămâni, timp în care pătrățica roșie, cu poza și numele meu, a pâlpâit în continuu, pe monitorul ei. Am reluat conversația, iar aceasta avea să devină interesantă.

CAPITOLUL 2

DT

Foarte rar sunt eu cel care cere detalii de contact persoanelor cu care vorbesc online. Să ieși din spatele identității virtuale și să dai informații personale este un pas important. Datorită experiențelor anterioare, care, de cele mai multe ori, nu au fost tocmai plăcute, femeile sunt foarte reticente în a face acest pas. Astăzi poți afla aproape orice despre oricine, dacă ai adresa de e-mail sau telefonul. Sistemele încep să fie din ce în ce mai interconectate și nici nu știi pe ce formular ai pus numărul de telefon sau adresa de e-mail și uite cum datele au devenit publice. Ca să nu mai spun de bazele de date care sunt furate de angajați la plecare din companie sau furate de hackeri și care sunt vândute, ulterior, pe sume derizorii. Până și eu sunt foarte atenți atunci când vine vorba să dau cuiva date cu caracter personal, întrucât am avut situații în care am regretat acest pas.

Până ca Facebook să traverseze oceanul și să se impună, mediul online în Europa era dominat de Netlog și Hi5. Aceste două site-uri, deși se prezenta că fiind noul tip de socializare, erau, în fapt, prin facilitățile lor, site-uri de *dating*. Ulterior, Facebook a câștigat tot mai mult teren și a introdus ceea ce avea să fie adevăratul concept de socializare, iar site-urile de